

โรคของพริกและการป้องกันกำจัด

พริกมีหลายชนิด แต่ที่จะพูดถึงวันนี้เป็นพริกยักษ์ที่คนไทยเรียกขานกันอยู่ แต่ชาวยุโรปจะเรียกว่า พริกกระดิ่ง (bell pepper) หรือพริกหวาน (sweet pepper) สำหรับอาการของโรคที่ปรากฏจะคล้ายกับอาการที่เกิดกับพริกชี้ฟ้า และบางโรคก็คล้ายกับอาการที่เกิดกับยาสูบด้วย จึงอยากจะนำมาเสนอให้เข้าใจถึงลักษณะอาการของโรค และแนะนำวิธีการควบคุมโรค เพื่อประโยชน์สำหรับเกษตรกรผู้ปลูกพริกและยาสูบโดยทั่วไป

โรคแอนแทรคโนส (anthracnose) อาการจะเกิดได้ทั้งบริเวณผล ขั้วผล ใบ ก้านใบ โดยจะเป็นแผลสีน้ำตาล ที่แผลบนผลพริก แผลจะลึกลงไปในผิวพืชและมีผงสีดำติดอยู่ สีดำที่เห็นเป็นขีด (setae) ที่มีลักษณะคล้ายขนสีน้ำตาลเข้ม อยู่ในโครงสร้างรูปจาน (acervulus) ที่บรรจุสปอร์ของเชื้อรา คอเลโทเทรียม นั้นเอง โรคนี้ถ้าเป็นกับพริกชี้ฟ้าจะทำให้เกิดแผลจรอบผลพริก ทำให้สีของพริกเปลี่ยนจาก สีแดงเป็นสีปื้นแห้ง และผลพริกจะแห้งงอ เรียกลักษณะอาการเช่นนี้ว่าพริกกุ้งแห้ง ถ้าเกิดกับก้านใบและก้านผลก็จะทำให้ใบร่วงผลร่วง การควบคุมโรคนี้ทำได้โดยใช้สารเคมีควบคุม สารเคมีที่ใช้ได้ผลเป็นสารประเภทโปรปีเนบ (propineb) ซิเนบ (zineb) แมนโคเซ็บ (mancozeb) อย่างใดอย่างหนึ่งฉีดพ่นเพื่อป้องกัน ถ้ามีการระบาดหนักให้ใช้สารประเภท บีโนมิล (benomyl) และ คาร์เบนดาซิม (carbendazim) ฉีดพ่นสลับกับสารที่กล่าวมาแล้ว

โรคของพริกที่กล่าวโรคที่สอง คือ **โรคใบจุดแบคทีเรีย หรือแบคทีเรียล สเปค (bacterial speck)** โรคนี้เกิดจากเชื้อแบคทีเรีย ในสกุลแซนโทโมนาส (Xanthomonas) ทำให้เกิดเป็นจุดรูปร่างไม่แน่นอน สีน้ำตาลปนเทา ขอบแผลสีน้ำตาลเข้ม กลางแผลมีจุดสีน้ำตาลหลายแผลจะต่อกันทำให้แผลมีขนาดใหญ่ แผลเกิดกระจายทั่วไปและลุกลามอย่างรวดเร็ว แรก ๆ แผลจะปรากฏเป็นอาการฉ่ำน้ำ แต่นาน ๆ เข้าแผลจะแห้งจนดูคล้ายเกิดจากเชื้อรา การควบคุมโรคนี้ โดยการใช้สารเคมี เช่นใช้สารประกอบทองแดง เช่น คอปเปอร์ ซัลเฟต คอปเปอร์ไฮดรอกไซด์ และพอกบอร์โดมิกซ์เจอร์ หรือจะใช้สารปฏิชีวนะผสมคอปเปอร์คลอไรด์ไฮดรอกไซด์ ชื่อการค้าของสารเหล่านี้ได้แก่ โคแมค คูปราวิท แคมเคอร์เอ็กซ์ โคแพค-อี คาซูแรน คาซูมิน และโคไซด์ เป็นต้น

โรคต่อไปจะพูดถึงโรคเหี่ยวที่พบเห็นเสมอ เกิดจากแบคทีเรียซูดอโมแนส (Pseudomonas solanacearum) ซึ่งสามารถทำลายมะเขือเทศ พริก ยาสูบ และมันฝรั่ง และพืชอีกหลายชนิด อาการเหี่ยวจะปรากฏให้เห็นในลักษณะที่ใบพืชยังเขียวอยู่แต่เหี่ยว ถ้าตัดบริเวณโคนต้นไปจุ่มน้ำดูจะพบเมือกแบคทีเรียไหลออกมา โรคนี้ควบคุมยากจะต้องป้องกันโดยการเตรียมดินให้ดี พื้นที่ที่เคยเป็นโรคนี้ ให้ขุดต้นเป็นโรคออกทั้งรากวางบนแปลงตากแดด เมื่อแห้งให้เผาทำลาย การปลูกพืชครั้งต่อไปต้องขุดดินตากแดดจัดไว้นาน ๆ ก่อนปลูกควรใส่ปุ๋ยมูลสัตว์ที่แห้งดีแล้วทุบละเอียดผสมดินร่อนกันหลุม หรือจะใช้ปุ๋ยหมักที่คุณภาพดีร่อนกันหลุมก็ได้จะช่วยให้ลดการเกิดโรคนี้ได้ สำหรับการแก้ปัญหาเมื่อพบโรคนี้ ควรขุดต้นเป็นโรคออกไปใส่ถุงพลาสติก นำออกไปเผาทำลายนอกแปลงปลูก รวดบริเวณที่เป็นโรคด้วยสารฟิซีเอ็มทีซี (ชื่อการค้า บูซาน-30) หรือรวดด้วยสารประเภททองแดง เช่น คอปเปอร์ซัลเฟต จะช่วยป้องกันการระบาดได้

โรคที่ร้ายแรงอีกโรคหนึ่งคือ โรคใบด่างเป็นวง หรือมักเรียกว่าใบจุดวงแหวน (ring spot) โดยการด่างเป็นวงสีเขียวอ่อน เป็นลวดลาย ซึ่งเกิดจากเชื้อไวรัส การผิดปกติ เช่น ใบหงิก ใบงอ ใบด่าง ใบเป็นคลื่น จะพบเสมอในพริก ซึ่งอาจจะเกิดจากไร เพลี้ยไฟ และไวรัส จึงต้องสังเกตให้ดี โดยการใช้แว่นขยายตรวจดูศัตรูของพริกด้วย ส่วนเชื้อไวรัสไม่มีสารเคมีชนิดใดที่รักษาโรคได้ ได้แต่ป้องกันการระบาด โดยการทำลายพาหะของโรค และบำรุงพืชให้แข็งแรงเพื่อต้านทานโรค

โรคใบจุดตากบ (frog-eye spot) จะพบประจำในพริกและยาสูบ จุดแผลจะกลม กลางแผลมีสีเทา ขอบแผลสีน้ำตาล แผลจะกระจายทั่วไป โรคนี้เกิดจากเชื้อเซอโคสเปอร์รา (Cercospora) การควบคุมโรคนี้ใช้สารชนิดเดียวกับที่ใช้ควบคุมแอนแทรคโนสก็ได้ หรือจะใช้สารประเภทคลอโรธาโรนิล (chlorothalonil) ฉีดพ่นสม่ำเสมอขณะระบาด จะได้ผลดี

แสงแดดกล้าอาจจะทำให้ผิวของผลไหม้ ถ้าต้นพริกมีใบมาก จะช่วยคลุมผลได้บ้าง การปลูกในช่วงร้อนจัด จึงควรปลูกในโรงเรือนที่มีหลังคากรองแสง จะช่วยลดความเสียหายลงได้

อาการขาดธาตุอาหารมักจะปรากฏเสมอ ๆ ในพืช ในพริกก็เช่นกันพบการขาดธาตุไนโตรเจน อาการเหลืองจะเริ่มจากปลายใบเข้ามา และเกิดกับใบแก่ เป็นอาการของการขาดธาตุไนโตรเจน ถ้าทราบลักษณะการขาดธาตุแล้ว การแก้ไขโดยให้ปุ๋ยที่มีไนโตรเจนสูง เช่น ปุ๋ยทางใบสูตร 30-20-10 จะช่วยให้อาการต่างเหลืองหายไป

โรคที่พบเป็นบางพื้นที่คือโรคราแป้ง (powdery mildew) ซึ่งจะปรากฏผงสีขาว ๆ เกาะตามใบ และส่วนต่าง ๆ ของพริก สบอร์ และเส้นใยของราจะดูดกินน้ำเลี้ยงจากพืช ทำให้ใบเหลืองและร่วงหล่นในที่สุด สารเคมีที่ใช้ได้ผลมีหลายชนิด เช่น สารประเภท กำมะถัน พอกไพราโซฟอส เบโนมิล ไตรดีมอร์บ และไตรโพรรีน เป็นต้น ซึ่งชื่อการค้าได้แก่ อาฟูกัน เบนเลท คาลิกซิน และ ซาพอรอล ที่กล่าวมาแล้วเป็นโรคสำคัญ ๆ และพบเสมอ ที่นำมาลงแม้จะเป็นโรคที่เกิดกับพริกยักษ์ทั้งหมด แต่อาการของโรคที่เกิดกับพริกอื่น ๆ ก็จะเป็นไปในลักษณะเดียวกัน จึงเท่ากับเป็นการอธิบายถึงโรคของพริกโดยทั่ว ๆ ไป หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้ประโยชน์บ้าง

http://xn--12c1dp2e.blogspot.com/2012/11/blog-post_5264.html